

diskvalificeret til at lede dette Hjem. Hvorfor skal der overhovedet dækkes og tilsøres over saadanne Forhold? Lad der blive renset ud baade i det store og i det smaa. Det er denne Mangel paa Klarhed og Aabenhed, som i mange Tilfælde bevirker Mistillid ikke alene til Retsmyndighederne, men ogsaa til andre Myndigheder. Det er ikke, fordi jeg ønsker paagældende Person eventuelt straffet, at jeg udtaler dette, men det forekommer mig, at vi have en Pligt til at forlange, at de Penge, som Statsmyndighederne bevilge, blive brugte paa redelig Maade.

Kristelig Forening til vildfarne Børns Frelse staar opført paa Finansloven med et meget stort Beløb. Over 30,000 Kr. bliver der ydet til den, og paa mange Omraader administreres disse Penge saare vel. Men Kristelig Forening til vildfarne Børns Frelse har i sin Tjeneste Mads Lind, han har officielt været Sekretær, er det vist ikke i Øjeblikket, men han er reelt seet den ledende Mand indenfor Foreningen, og det er oplyst blandt andet i den Sag, jeg har ført med paagældende Personer, at der fra Kristelig Forenings Side og ganske særlig fra Linds Side har været udvist den groveste Forsømmelighed med Hensyn til Antagelse af Personer for at lede Optagelseshjem og Børnehjem. Jeg har tidligere her i Folketinget haft Lejlighed til at henlede Opmærksomheden paa et ganske særlig graverende Forhold. I Aaret 1905—06 oprettedes der et Optagelseshjem her i København under Kristelig Forening. Til at forestaa Ledelsen af dette Hjem antog man en Person ved Navn Otto Møller til en Løn af 10 Kr. om Maanedens. I den Tid, han har haft Ledelsen, har der været 198 Børn under ham og hans Hustru. En Del af disse Dreng og Piger gaa paa et meget tidligt Tidspunkt af hans Ledelse til Sekretær Mads Lind, som har ansat ham, og fortæller Mads Lind, at Møller er uterlig imod dem og begaar Forbrydelser imod dem. Og nu oplyses det i Højesterets trykte Forhørsakter, som jeg bl. a. har forelagt i den Sag, der har verseret imellem Fru Lind og mig, at Lind siger, at skønt han frygtede for, at der var noget om det, foretog han sig alligevel intet. Altsaa, denne graverende frygtelige Anklage fra Drengenes Side imod den Mand, der leder Hjemmet, paaagtes i saa ringe Grad, at han overhovedet ikke skrider ind. Manden var ansat uden egentlige Anbefalinger, og hvis Kristelig Forening blot vilde have ofret f. Eks. et 10 Øres Frimærke til et Brev

over til Bornholm, vilde den have faaet at vide, at denne Person var en med mange Maaneders Varetægtsarrest belagt Person, et Vrag, som alle Myndigheder og alle Personer ovre paa Bornholm, der kendte ham, vilde anse for uskikket til overhovedet at have noget som helst med andres Forhold at gøre.

Ham ansætter man. Og nu er det, jeg vover den Paastand, baade her og andet Sted, at naar en saadan Person og lignende daarlige Personer som forhenværende prostituerede Kvinder have kunnet blive ansatte som ledende Mænd og Kvinder for forskellige Plejehjem og Børnehjem, er det, fordi disse Personer ikke have næret nogen som helst Skrupler i Retning af at attestere de Regninger, som indkomme til dem fra Fru Lind og Hr. Lind, og som skulle godtgøre, at der har været de og de bestemte Udlæg til Børn, som ere blevne sendte ud til Plejehjem, Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Hvor vidt, men ogsaa hvor uforsigtigt de have drevet det, skal jeg nævne et Eksempel paa. Vi tage et Barn, som er blevet ekviperet og udsendt af Fru Lind. Regningen, som sendes til Værgeraadet, bestaar af 15—16 Konti. Der er 4 Chemiser, en Salmebog, et Par Sko, Træsko, en Hue o. s. v., men da Barnet ankommer til sit Bestemmelsessted, viser det sig, at Halvdelen af disse Sager ikke er der. Og man gaar jo ud fra, at det er nye Ting, der ere købt, thi det er 1ste Klasses Priser, der ere opførte. Men det er gamle Ting, Ting, som ere købt hos Marskandiseren, delvis ubrugelige Ting. Salmebogen var ny og var opført til et Beløb af 2 Kr. 75 Øre, men de have været uforsigtige nok til ikke at udslette Boghandlerens Pris inde i Salmebogen, og der staar 1 Kr. 50 Øre. Det er et enkelt Eksempel, jeg anfører, men det kan suppleres med mange andre.

Nu er jeg i disse Sager idømt Bøder paa tilsammen 3,500 Kr., med Sagsomkostninger bliver det tilsammen omkring 5,000 Kr. Jeg havde ønsket at faa disse Sager appellerede, og jeg havde endog — i Tro til, at vi havde en nogenlunde billig Retspleje — allerede bebudet Appel af Sagerne, da jeg ved Henvendelse til Højesteretssagføreren blev gjort opmærksom paa, at denne Appel, rent løselig set, i Kontanter vilde andrage saadan noget som omkring 3,000 Kr. 3,000 blanke Kroner vilde det koste alene at appellere disse Sager, og saa opgav jeg det. Mit Parti, det Blad, i hvilket jeg havde skrevet det, betalte disse Penge, hvad der for øvrigt var en